

Maade, der ræsonneres paa i det Eksempel, der anføres, at naar en ny Lov sætter Invalidrenten op til 900 à 1 000 Kr., følger Garantien med. Ja, det er ganske rimeligt, men at man saa kan slutte: Saa maa ogsaa, hvis den nye Lov sætter Renten ned til 400 Kr., Statsgarantien fremtidig kun angaa 400 Kr. — det er et Ræsonnement, man ikke med nogen som helst Føje kan opstille.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven var ogsaa inde paa, hvorvidt man kunde forsikre mod sket Skade. Han var noget forsigtigere end andre Medlemmer, der straks svarede, at naar en Skade er sket, kan man selvfølgelig ikke forsikre mod den. Det er givet Forsikringsret — det kan De læse baade hos Grundtvig og hos Lassen —, at det, at en Skade er sket, ikke er til Hinder for, at der kan forsikres imod den. Saa længe Skaden ikke er konstateret, saa længe Parterne er i god Tro, kan der forsikres imod den. Ja, selv om det er konstateret, at en Skade er sket, naar det blot ikke er konstateret, hvor stor den er, er Muligheden for Forsikring stadig til Stede. Et saadant Tilfælde er ogsaa indtruffet i Praksis og afgjort ved en Højesteretsdom.

Dernæst siger det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven med en flot Vending, at der er ingen Tvivl om, at de gamle Invalider fra før 1921 vidste virkelig, at de var Invalidere. Ja, det vil jeg da haabe at de vidste. Jeg vil haabe, at de dog havde saa megen Forstaaelse af deres egen Tilstand, at de vidste, de var behæftede med Skavanker. Men hvad de ikke vidste, i alt Fald mange af dem, var, om de nu ogsaa var Invalidere i Lovens Forstand, saaledes at Invalidforsikringsretten vilde godkende, at de havde mistet $\frac{2}{3}$ af deres Erhvervsevne. Det beror jo ikke bare paa et rent Lægeskøn, som Lægerne endda kunde have meget Besvær med at fælde, men det beror tillige, som det fremhæves i Loven og Forhandlingerne, paa et socialt Skøn, om de paa-gældendes Erhvervsevne sammenlignet med andres er saa og saa meget nedsat, og jeg kan forsikre det ærede Medlem, at mange gamle Invalidere har gaaet og hverken vidst, om de var købt eller solgt, før Retten havde konstateret, at den Invaliditetsgrad, som Loven fordrede, var til Stede. Det er meget muligt, at nogle af dem var blinde eller lemlæstede i en saadan Grad, at de kunde være ganske sikre paa, at Invalidforsikringsretten vilde godkende det. Bevares vel, det kan ske. Der sker ikke andet herved end, at Loven erklærer, at de bliver ganske at sammenstille med de andre i

forsikringsretlig Henseende, og det kan en Lov meget godt gøre.

Endelig har det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven fuldkommen misforstaaet mig — selvfølgelig har han været i god Tro —, naar han siger, at jeg haanlig har talt om Professor Berlins 16 Sider store Votum. Det var aldeles ikke haanligt. Jeg har saamænd beundret det Kæmpearbejde, der er lagt i denne lange Betænkning. Naar jeg nævnte, hvor lang den var, var det virkelig for at gøre opmærksom paa, at det var mig komplet umuligt at gaa Detaillerne paa alle disse 16 Sider igennem. Derfor pillede jeg nogle Hovedpunkter ud og slog ned paa dem, og jeg tror ogsaa, det turde være tilstrækkeligt.

Saa spurgte det ærede Medlem og med fuld Ret: Fra hvilken Højesteretsagfører er det, Professor Møller har faaet den Erklæring, som han oplæste? Jeg beder undskyldt, at jeg ikke har nævnt Navnet. Jeg har ikke Spor imod at nævne det, og velkommende Højesteretsagfører sikkert heller ikke, da han netop tilbød mig sit Votum skriftligt: det er Højesteretsagfører Holten-Bechtolsheim.

Den højtærede Justitsminister fremkom ikke med noget nyt ud over det, der allerede staaer i hans Skrivelse, saa der er saamænd ingen Grund til at gaa disse forskellige Grupper af Personer igennem, som han gaar igennem i sin Skrivelse. Det har jeg allerede svaret paa; særlig for de Invaliders Vedkommende, der var Invalidere allerede i 1921, har jeg præciseret mit Standpunkt. Det er jo ganske urigtigt, hvad der staaer i Skrivelsen. Det er maaske ikke ment saa slemt, men de staaer faktisk, at Forsikring er umulig for Skade, der allerede er sket, hvilket er ganske forkert. Den højtærede Justitsminister kan ikke opretholde det Standpunkt, det vil aldrig kunne blive god Jura i dette Land. Med Hensyn til de nye Invalidere efter Loven af 1921 kom Justitsministeren ikke med andet end blotte og bare Paastande: det er ikke en Forsikring, men det er en Understøttelse. Ja, det er netop Spørgsmaalet, og den højtærede Justitsminister har Bevisbyrden, for der staaer i Loven „Forsikring“, og naar Ministeren vil godtgøre, at det betyder ikke noget, det er Forsørgelse, er det den højtærede Minister, der har Bevisbyrden og ikke os andre. Og at Invalidforsikringen er knyttet til Sygekasserne og har en særlig Statsadministration, hvad i Alverden beviser det med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det er en Forsikring eller ej? Kan man